

7. Boete, boete en nog eens boete.

Enige tijd geleden heb ik een vogelhuisje opgehangen. Ik had het gemaakt van oud papier, van kranten die ik toch nooit zou lezen. Kranten waarin staat wat we eigenlijk altijd al lang wisten. Ik heb op het dak van het vogelhuisje diamanten aangebracht. Die diamanten heb ik gekregen van mijn eerste vrouw. Zij was stinkend rijk. Ik moet eerlijk toegeven dat ik destijds voor het geld met haar getrouwd ben. Ik ben absoluut niet gelukkig met haar geweest. Dat was volledig mijn eigen schuld. Je moet niet voor de centen trouwen. Uit dit ongelukkige huwelijk zijn twee tweelingen geboren. Ik heb ze nooit gekend want de kinderbescherming heeft ze onmiddellijk van ons afgenomen en ze in een opvangtehuis geplaatst. Achteraf was dit volkomen terecht. Bij het minste of geringste sloeg ik mijn vrouw bont en blauw. De rechter oordeelde dat ik voor 50% toerekeningsvatbaar was. Vandaar dat ik het vogelhuisje ook maar voor de helft heb afgemaakt. Dat was gemakkelijk voor de vogels bij het in en uitvliegen. Dan hebben ze meer ruimte. Een gelukkige bijkomstigheid.

Gelukkig heb ik nu een heel lieve vrouw. Dat heb ik helemaal niet verdiend. Toch wil ik nu, na zoveel verloren jaren, de tweelingen zien. Kan ik de confrontatie met mijn verleden wel aan? De naakte feiten waarop ik totaal niet trots kan zijn? Om daar de moed voor te krijgen, en nog veel meer om kosten te besparen, had ik het besluit genomen om vanaf dat moment alleen nog maar hondenbrokken te eten. Ik deed dit ook om op een bepaalde manier boete te doen voor alle misdaden die ik in het verleden had begaan. Hoewel ik achteraf, na vele jaren, merkte dat zoiets helemaal niet mogelijk was. Het effect was al snel merkbaar. In plaats van tegen mijn vrouw te schreeuwen, begon ik toen te blaffen. Alle honden in de buurt zijn er behoorlijk van in de war geraakt. Ze wisten nu niet verschil tussen mijn geblaf en het geblaf van een echte hond. Als ik zo rond middernacht tegen mijn vrouw begon te 'blaffen' sloegen alle honden in de buurt aan en begonnen mijn geblaf te beantwoorden. Er ontstond zo een heuse kakofonie van geblaf. Niemand wist waar het over ging. Wist ik het zelf wel? Boze en verontruste buurtgenoten bonsden op mijn voordeur en de telefoon rinkelde voortdurend. Alsof ik er wat aan kon doen? Iedereen is toch voor zijn eigen hond verantwoordelijk? Het soms oorverdovende geblaf was alsof alle honden in de buurt mij beschuldigden en me verantwoordelijk hielden voor de puinhoop die ik er in mijn leven van had gemaakt. Mijn overbuurman beschikt over het kleinste hondje ter wereld, een Yorkshire Terriër, met een lengte van niet meer dan 12 cm. Dat kleine hondje slaagde er met zijn geblaf in om boven alle grotere honden uit te komen, en zijn beschuldigingen bleven tot aan de dageraad in mijn oren schellen. Als mensen in mijn buurt een daad stellen dan heb ik altijd de neiging ook een daad te stellen, maar dan een daad die daar diametraal tegenover staat. De aanschaf door mijn overbuurman van de piepkleine Yorkshire Terriër zette mij aan tot de aanschaf van één van de grootste en zeker de zwaarste honden ter wereld: De Sint Bernard, met een schofthoogte van meer dan een meter. Ik had die Sint Bernard goed afgericht en hij deed op mijn bevel dan ook niet mee met de nachtelijke kakofonie. Mijn probleem was: waar kon ik de Sint Bernard laten overnachten? In de huiskamer zou te veel problemen geven met de parkieten. Toen kwam ik op het lumineuze idee, wat later een waanidee bleek te zijn, om de Bernard te laten overnachten in mijn vogelhuisje. Dat werd echter een faliekante mislukking want alleen een deel van de staart paste in het vogelhuisje. De rest van de hond moest buiten blijven. Toegeven dat ik dit verkeerd had ingeschat wilde ik uiteraard niet. Dus de hond bleef staan, nacht na nacht, met alleen een deel van zijn staart in het vogelhuisje, en soms in de bittere kou. Een geluk bij een ongeluk was dat ik zelf ook buiten moest slapen. Mijn vrouw kon niet meer tegen het geblaf en gooide mij eruit. Daar lag ik dan in de tuin, terwijl de Sint Bernard mij vanuit zijn staande positie, met zijn staart in het vogelhuisje, met zijn grote lobbes ogen en al kwijlend, meewarig aanstaarde. Maar hij bleef wel staan.

Ten langen leste koos ik eieren voor mijn geld. Ik ben toen maar overgestapt op het eten van kattenbrood in plaats van hondenbrokken. Toen ben ik gaan miauwen. Dit was toch wel een stuk minder hinderlijk. Als mijn vrouw mij nu over de bol aait, ga ik spinnen. Gr.....